

יש קונה עולמו בשעה אחת ויש קונה עולמו בכמה שנים

I. "Acquiring One's Share"

(1) עבודה זרה י:

דההוא קיסרא דהוה סני ליהודאי, אמר להו לחשיבי דמלכותא: מי שעלה לו נימא ברגלו, יקטענה ויחיה או יניחנה ויצטער? אמרו לו: יקטענה ויחיה. אמר להו קטיעה בר שלום: חדא, דלא יכלת להו לכולהו, דכתיב: כי כארבע רוחות השמים פרשתי אתכם, מאי קאמר? אלימא דבדרתהון בד' רוחות, האי כארבע רוחות, לארבע רוחות מבעי ליה! אלא כשם שא"א לעולם בלא רוחות, כך א"א לעולם בלא ישראל; ועוד, קרו לך מלכותא קטיעה. א"ל: מימר שפיר קאמרת, מיהו כל דזכי למלכא שדו ליה לקמוניא חלילא. כד הוה נקטין ליה ואזלין, אמרה ליה ההיא מטרוניתא: ווי ליה לאילפא דאזלא בלא מכסא! נפל על רישא דעורלתיה קטעה, אמר: יהבית מכסי חלפית ועברית. ... יצתה בת קול ואמרה: קטיעה בר שלום מזומן לחיי העוה"ב. בכה רבי ואמר: יש קונה עולמו בשעה אחת, ויש קונה עולמו בכמה שנים.

There was once a Caesar who hated the Jews. One day he said to the prominent members of the government. 'If one has a wart on his foot, shall he cut it away and live [in comfort] or leave it on and suffer discomfort?' To which they replied: 'He should cut it away and live in comfort'. Then Ketiah b. Shalom addressed them thus: 'In the first place, you cannot do away with all of them, for it is written, For I have spread you abroad as the four winds of the heaven. Now, what does this verse indicate? Were it to mean that [Israel] was to be scattered to the four corners of the world, then instead of saying, as the four winds, the verse would have said, to the four winds? It can only mean that just as the world cannot exist without winds, so the world cannot exist without Israel. And what is more, your kingdom will be called a crippled kingdom.' To this the king replied: 'You have spoken very well; however, he who contradicts the king is to be cast into a circular furnace'. On his being held and led away, a Roman matron said of him: 'Pity the ship that sails [towards the harbour] without paying the tax'. Then, throwing himself on his foreskin he cut it away exclaiming: 'Thou hast paid the tax thou wilt pass and enter [paradise]'. ... A bath-kol then exclaimed: 'Ketiah b. Shalom is destined for [eternal] life in the world to come!' Rabbi [on hearing of it] wept saying: 'One may acquire eternity in a single hour, another may acquire it after many years!' (All Talmudic translations from the Soncino)

(2) עבודה זרה יז:

והתניא: אמרו עליו על ר"א בן דורדיא, שלא הניח זונה אחת בעולם שלא בא עליה. פעם אחת שמע שיש זונה אחת בכרכי הים והיתה נוטלת כיס דינרין בשכרה, נטל כיס דינרין והלך ועבר עליה שבעה נהרות. בשעת הרגל דבר הפיחה, אמרה: כשם שהפיחה זו אינה חוזרת למקומה, כך אלעזר בן דורדיא אין מקבלין אותו בתשובה. הלך וישב בין שני הרים וגבעות, אמר: הרים וגבעות בקשו עלי רחמים, אמרו לו: עד שאנו מבקשים עליך נבקש על עצמנו, שנאמר: כי ההרים ימושו והגבעות תמוטינה. אמר: שמים וארץ בקשו עלי רחמים, אמרו: עד שאנו מבקשים עליך נבקש על עצמנו, שנאמר: כי שמים כעשן נמלחו והארץ כבגד תבלה. אמר: חמה ולבנה בקשו עלי רחמים, אמרו לו: עד שאנו מבקשים עליך נבקש על עצמנו, שנאמר: וחפרה הלבנה ובושה החמה. אמר: כוכבים ומזלות בקשו עלי רחמים, אמרו לו: עד שאנו מבקשים עליך נבקש על עצמנו, שנאמר: ונמקו כל צבא השמים. אמר: אין הדבר תלוי אלא בי, הניח ראשו בין ברכיו וגעה בבכיה עד שיצתה נשמתו. יצתה בת קול ואמרה: ר"א בן דורדיא מזומן לחיי העולם הבא. [היא הכא בעבירה הוה ומית!] התם נמי, כיון דאביק בה טובא כמינות דמיא. בכה רבי ואמר: יש קונה עולמו בכמה שנים, ויש קונה עולמו בשעה אחת.

And does not one die on renouncing sins other [than idolatry]? Surely it has been taught: It was said of R. Eleazar b. Dordia that he did not leave out any harlot in the world without coming to her. Once, on hearing that there was a certain harlot in one of the towns by the sea who accepted a purse of denarii for her hire, he took a purse of denarii and crossed seven rivers for her sake. As he was with her, she blew forth breath and said: As this blown breath will not return to its place, so will Eleazar b. Dordia never be received in repentance. He thereupon went, sat between two hills and mountains and exclaimed: O, ye hills and mountains, plead for mercy for me! They replied: How shall we pray for thee? We stand in need of it ourselves, for it is said, For the mountains shall depart

and the hills be removed! So he exclaimed: Heaven and earth, plead ye for mercy for me! They, too, replied: How shall we pray for thee? We stand in need of it ourselves, for it is said, For the heavens shall vanish away like smoke, and the earth shall wax old like a garment. He then exclaimed: Sun and moon, plead ye for mercy for me! But they also replied: How shall we pray for thee? We stand in need of it ourselves, for it is said, Then the moon shall be confounded and the sun ashamed. He exclaimed: Ye stars and constellations, plead ye for mercy for me! Said they: How shall we pray for thee? We stand in need of it ourselves, for it is said, And all the hosts of heaven shall moulder away. Said he: The matter then depends upon me alone! Having placed his head between his knees, he wept aloud until his soul departed. Then a bath-kol was heard proclaiming: 'Rabbi Eleazar b. Dordai is destined for the life of the world to come!' Now, here was a case of a sin [other than minuth] and yet he did die! — In that case, too, since he was so much addicted to immorality it is as [if he had been guilty of] minuth. Rabbi [on hearing of it] wept and said: One may acquire eternal life after many years, another in one hour! Rabbi also said: Repentants are not alone accepted, they are even called 'Rabbi'!

3 עבודה זרה ית.

מצאוהו לרבי חנינא בן תרדיון שהיה יושב ועוסק בתורה ומקהיל קהלות ברבים וס"ת מונח לו בחיקו. הביאוהו וכרכוהו בס"ת, והקיפוהו בחבילי זמורות והציתו בהן את האור, והביאו ספוגין של צמר ושראום במים והניחום על לבו, כדי שלא תצא נשמתו מהרה. אמרה לו בתו: אבא, אראך בכך? אמר לה: אילמלי אני נשרפתי לבדי היה הדבר קשה לי, עכשיו שאני נשרף וס"ת עמי, מי שמבקש עלבונה של ס"ת הוא יבקש עלבוני. אמרו לו תלמידיו: רבי, מה אתה רואה? אמר להן: גליון נשרפין ואותיות פורחות. אף אתה פתח פיך ותכנס [בך] האש! אמר להן: מוטב שיטלנה מי שנתנה ואל יחבל הוא בעצמו. אמר לו קלצטונירי: רבי, אם אני מרבה בשלהבת ונוטל ספוגין של צמר מעל לבך, אתה מביאני לחיי העולם הבא? אמר לו: הן. השבע לי! נשבע לו. מיד הרבה בשלהבת ונטל ספוגין של צמר מעל לבו, יצאה נשמתו במהרה. אף הוא קפץ ונפל לתוך האור. יצאה בת קול ואמרה: רבי חנינא בן תרדיון וקלצטונירי מזומנין הן לחיי העולם הבא.

They found R. Hanina b. Teradion sitting and occupying himself with the Torah, publicly gathering assemblies, and keeping a scroll of the Law in his bosom. Straightaway they took hold of him, wrapt him in the Scroll of the Law, placed bundles of branches round him and set them on fire. They then brought tufts of wool, which they had soaked in water, and placed them over his heart, so that he should not expire quickly. His daughter exclaimed, 'Father, that I should see you in this state!' He replied, 'If it were I alone being burnt it would have been a thing hard to bear; but now that I am burning together with the Scroll of the Law, He who will have regard for the plight of the Torah will also have regard for my plight.' His disciples called out, 'Rabbi, what seest thou?' He answered them, 'The parchments are being burnt but the letters are soaring on high.' 'Open then thy mouth' [said they] 'so that the fire enter into thee.' He replied, 'Let Him who gave me [my soul] take it away, but no one should injure oneself.' The Executioner then said to him, 'Rabbi, if I raise the flame and take away the tufts of wool from over thy heart, will thou cause me to enter into the life to come?' 'Yes,' he replied. 'Then swear unto me' [he urged]. He swore unto him. He thereupon raised the flame and removed the tufts of wool from over his heart, and his soul departed speedily. The Executioner then jumped and threw himself into the fire. And a bat-kol exclaimed: R. Hanina b. Teradion and the Executioner have been assigned to the world to come. When Rabbi heard it he wept and said: One may acquire eternal life in a single hour, another after many years.

4 מגילה ו:

ואמר רבי יצחק, אם יאמר לך אדם: יגעתי ולא מצאתי - אל תאמן, לא יגעתי ומצאתי - אל תאמן, יגעתי ומצאתי - תאמן. הני מילי - בדברי תורה. אבל במשא ומתן - סייעתא הוא מן שמיא. ולדברי תורה לא אמרן אלא לחדודי, אבל לאוקמי גירסא - סייעתא מן שמיא היא.

R. Isaac also said: If a man says to you, "I have laboured and not found," do not believe him. If he says, "I have not laboured but still have found," do not believe him. If he says, "I have laboured and found," you may believe

him. This is true in respect of words of Torah, but in respect of business, all depends on the assistance of heaven. And even for words of Torah this is true only of penetrating to the meaning, but for remembering what one has learnt, all depends on the assistance of heaven.

II. The Commandment of Confession and Process of Teshuvah

5 ספר המצוות לרמב"ם מצות עשה עג

והמצוה הע"ג היא שצונו להתודות על החטאים והעונות שחטאנו לפני האל יתעלה ולאמר אותם עם התשובה. וזה הוא הודוי. וכונתו שיאמר אנא השם חטאתי עויתי פשעתי ועשיתי כך וכך. ויאריך המאמר ויבקש המחילה בזה הענין לפי צחות לשונו. ... הנה התבאר לך מכל מה שזכרנוהו שהודוי מצוה בפני עצמה וחובה לחוטא על אי זה חטא שחטא ובין בארץ ובין בחוצה לארץ בין הביא קרבן בין לא הביא קרבן הוא חייב להתודות כמו שאמר יתעלה והתודו את חטאתם אשר עשו. ולשון ספרא גם כן (אח"מ פרש' ד) והתודה זה וידוי דברים.

The 73rd *mitzvah* is that we are commanded to verbally acknowledge the sins we have committed before G-d (exalted be He), when we come to do *teshuvah* (to repent). This is *vidui* (verbal confession), the idea of which is to say, "O G-d, I have sinned, I have committed iniquity, I have transgressed and done ..." One should elaborate verbally and ask for atonement on this transgression with all the eloquence at his command. ... From all of this it is understood that *vidui* is a distinct *mitzvah* for itself; and that it is obligatory for anyone who commits any type of sin, whether in Israel or outside of Israel, whether or not accompanied by a sacrifice. [In all cases,] he is required to recite *vidui*, G-d (exalted be He) stated, "They must recite *vidui* for their sins that they have committed." The *Sifri* also explains the verse in this way: " 'And he must recite *vidui*' — this refers to verbal confession."

6 רמב"ם הלכות תשובה הקדמה

הלכות תשובה. מצות עשה אחת, והוא שישוב החוטא מחטאו לפני ה' ויתודה.

The Laws of Teshuvah. There is one positive commandment, and that is that the sinner should repent for his sin before God and confess.

7 רמב"ם הלכות תשובה פרק א

א: כל מצות שבתורה בין עשה בין לא תעשה אם עבר אדם על אחת מהן בין בזדון בין בשגגה כשיעשה תשובה וישוב מחטאו חייב להתודות לפני האל ברוך הוא שנאמר איש או אשה כי יעשו וגו' והתודו את חטאתם אשר עשו זה וידוי דברים, וידוי זה מצות עשה, כיצד מתודין אומר אנא השם חטאתי עויתי פשעתי לפניך ועשיתי כך וכך והרי נחמתי ובושתי במעשי ולעולם איני חוזר לדבר זה, וזהו עיקרו של וידוי, וכל המרבה להתודות ומאריך בענין זה הרי זה משובח, וכן בעלי חטאות ואשמות בעת שמביאין קרבנותיהן על שגגתן או על זדונן אין מתכפר להן בקרבנם עד שיעשו תשובה, ויתודו וידוי דברים שנאמר והתודה אשר חטא עליה, וכן כל מחוייבי מיתות בית דין ומחוייבי מלקות אין מתכפר להן במיתתן או בלקייתן עד שיעשו תשובה ויתודו, וכן החובל בחבירו והמזיק ממנו אף על פי ששילם לו מה שהוא חייב לו אינו מתכפר עד שיתודה וישוב מלעשות כזה לעולם שנאמר מכל חטאות האדם.

If a person transgresses any of the mitzvot of the Torah, whether a positive command or a negative command - whether willingly or inadvertently - when he repents, and returns from his sin, he must confess before God, blessed be, He as [Num. 5:6-7] states: "If a man or a woman commit any of the sins of man... they must confess the sin that they committed." This refers to a verbal confession. This confession is a positive command. How does one confess: He states: "I implore You, God, I sinned, I transgressed, I committed iniquity before You by doing the following. Behold, I regret and am embarrassed for my deeds. I promise never to repeat this act again." These are the essential elements of the confessional prayer. Whoever confesses profusely and elaborates on these matters is worthy of praise.

Those who bring sin offerings or guilt offerings must also [confess their sins] when they bring their sacrifices for their inadvertent or willful transgressions. Their sacrifices will not atone for their sins until they repent and make a verbal confession as [Lev. 5:5] states: "He shall confess the sin he has committed upon it."

Similarly, those obligated to be executed or lashed by the court do not attain atonement through their death or lashing unless they repent and confess. Similarly, someone who injures a colleague or damages his property, does not attain atonement, even though he pays him what he owes until he confesses and makes a commitment never to do such a thing again as implied by the phrase [Numbers, *loc. cit.*], "any of the sins of man." (Chabad.org)

9 רמב"ם הלכות תשובה פרק ב

א: אי זו היא תשובה גמורה, זה שבא לידו דבר שעבר בו ואפשר בידו לעשותו ופירש ולא עשה מפני התשובה, לא מיראה ולא מכשלוך כח, כיצד הרי שבא על אשה בעבירה ולאחר זמן נתייחד עמה והוא עומד באהבתו בה ובכח גופו ובמדינה שעבר בה ופירש ולא עבר זהו בעל תשובה גמורה, הוא ששלמה אמר וזכור את בוראיך בימי בחורותיך, ואם לא שב אלא בימי זקנותו ובעת שאי אפשר לו לעשות מה שהיה עושה אף על פי שאינה תשובה מעולה מועלת היא לו ובעל תשובה הוא, אפילו עבר כל ימיו ועשה תשובה ביום מיתתו ומת בתשובתו כל עונותיו נמחלין שנאמר עד אשר לא תחשך השמש והאור והירח והכוכבים ושב העבים אחר הגשם שהוא יום המיתה, מכלל שאם זכר בוראו ושב קודם שימות נסלח לו.

ב: ומה היא התשובה הוא שיעזוב החוטא חטאו ויסירו ממחשבתו ויגמור בלבו שלא יעשהו עוד שנאמר יעזוב רשע דרכו וגו', וכן יתנחם על שעבר שנאמר כי אחרי שובי נחמתי, ויעיד עליו יודע תעלומות שלא ישוב לזה החטא לעולם שנאמר ולא נאמר עוד אלהינו למעשה ידינו וגו', וצריך להתודות בשפתיו ולומר עניינות אלו שגמר בלבו.

1) [Who has reached] complete Teshuvah? A person who confronts the same situation in which he sinned when he has the potential to commit [the sin again], and, nevertheless, abstains and does not commit it because of his Teshuvah alone and not because of fear or a lack of strength. For example, a person engaged in illicit sexual relations with a woman. Afterwards, they met in privacy, in the same country, while his love for her and physical power still persisted, and nevertheless, he abstained and did not transgress. This is a complete Baal-Teshuvah. This was implied by King Solomon in his statement [Eccl. 12:1] "Remember your Creator in the days of your youth, [before the bad days come and the years draw near when you will say: 'I have no desire for them.']] If he does not repent until his old age, at a time when he is incapable of doing what he did before, even though this is not a high level of repentance, he is a Baal-Teshuvah. Even if he transgressed throughout his entire life and repented on the day of his death and died in repentance, all his sins are forgiven as [Ecclesiastes, *op. cit.*:2] continues: "Before the sun, the light, the moon, or the stars are darkened and the clouds return after the rain..." - This refers to the day of death. Thus, we can infer that if one remembers his Creator and repents before he dies, he is forgiven.

2) What constitutes Teshuvah? That a sinner should abandon his sins and remove them from his thoughts, resolving in his heart, never to commit them again as [Isaiah 55:7] states "May the wicked abandon his ways...." Similarly, he must regret the past as [Jeremiah 31:18] states: "After I returned, I regretted." [He must reach the level where] He who knows the hidden will testify concerning him that he will never return to this sin again as [Hoshea 14:4] states: "We will no longer say to the work of our hands: 'You are our gods.'" He must verbally confess and state these matters which he resolved in his heart. (Chabad.org)

10 רמב"ם הלכות תשובה פרק ב הלכה ג

כל המתודה בדברים ולא גמר בלבו לעזוב הרי זה דומה לטובל ושרץ בידו שאין הטבילה מועלת לו עד שישליך השרץ, וכן הוא אומר ומודה ועוזב ירוחם ...

Anyone who verbalizes his confession without resolving in his heart to abandon [sin] can be compared to [a person] who immerses himself [in a *mikvah*] while [holding the carcass of] a lizard in his hand. His immersion will not be of avail until he casts away the carcass. This principle is implied by the statement, "He who confesses and forsakes [his sins] will be treated with mercy."